

CULTURA

El TSJC admet a tràmit una demanda contra la Generalitat pels 'papers de Salamanca'

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va admetre ahir a tràmit una demanda presentada per Policarpo Sánchez en què es reclama el retorn a l'Arxiu General de la Guerra Civil de Salamanca de "tots els documents que no van ser confiscats a Catalunya" o relatius

a persones i institucions sense relació biogràfica amb Catalunya. El TSJC reclama a la Generalitat "un expedient administratiu". Cultura destaca que el TSJC admet tots els recursos que no tinguin un defecte de forma i recorda que els papers s'han retornat amb l'acord del ministeri.

01

CLOENDA SHAKESPEARIANA

01. Jordi Savall va sortir a escena per tancar l'acte del centenari de l'Institut 02. El va acompanyar Sílvia Bel recitant Shakespeare. MANOLO GARCÍA

L'última funció del centenari

L'Institut del Teatre tanca les celebracions del seu primer segle en un acte amb Jordi Savall

Crònica

XAVI SERRA
BARCELONA

El centenari de l'Institut ha honorat l'esperit d'un centre que va néixer per ser, més que una escola, una plataforma modernitzadora de l'escena catalana. Amb motiu de les celebracions que van arrencar el 5 de febrer –exactament cent anys després de la primera classe–, s'han recuperat al llarg d'aquests mesos les idees d'Adrià Gual a través de publicacions, exposicions, congressos, espectacles, simposis, jornades... Un segle d'alumnes i de mestres, de transmetre el virus del teatre, de fomentar l'enginy i la creativitat i d'obrir nous mons. "I són només els primers cent anys", ha repetit al llarg dels últims mesos Jordi Coca, comissari del centenari de l'Institut del Teatre.

Però si en la inauguració del centenari van desfilars els antics alumnes per compartir anècdotes i reivindicar el llegat, ahir va ser el torn de constatar la vigència del projecte en un acte al Teatre Lliure que va tancar les celebracions defugint la

nostàlgia i vinculant-se clarament amb el passat, present i futur de la societat catalana.

"A l'Institut del Teatre no ens agraden les formalitats, així que tancarem el centenari amb dansa, teatre i un diàleg", advertia d'entrada Salvador Esteve, president de la Diputació de Barcelona. I el diàleg va ser literal i metafòric. Metafòric perquè la cloenda es va plantejar com un pont entre el centenari de l'Institut del Teatre i el de la Mancomunitat de Catalunya, que arrencarà diumenge que ve, 6 d'abril. I literal també, perquè l'acte va incloure una conversa al voltant de la importància de la Mancomunitat entre l'exconseller de Cultura Joan Rigol i l'exrector de la Universitat de Barcelona Josep Maria Bricall. Tots dos van coincidir a dir que la tasca de la Mancomunitat va abraçar molts àmbits més enllà de la cultura, però que en aquest terreny va ser especialment fèrtil. Rigol va destacar que "la cultura és l'antídot d'un projecte de societat que delega el seu projecte de país en el mercat". Murri, Bricall comparava el moment present i el

Pont
La cloenda del centenari es planteja com a pròleg del de la Mancomunitat

de fa 100 anys: "La Mancomunitat no tenia estatut, ni tan sols competències, però tenia una cosa: els que manaven eren competents". "Van fer una administració a l'altura del que requeria el moment, sense sectarismes", va subratllar.

De Paganini a Jordi Savall

Però tot i que va estar a punt, la Mancomunitat no va robar tot el protagonisme a les arts escèniques en la cloenda del centenari de l'Institut del Teatre. Mudances, la companyia de dansa de la coreògrafa formada a l'Institut Àngels Margarit, va portar a l'escenari del Lliure la peça *Capricci*, a partir dels *Capriccis* de Paganini. Eneko Alcaraz i Dory Sánchez van interpretar primer un duet i a continuació va ser la mateixa Margarit qui va fer un solo amb l'acompanyament al violí de Kai Gleusteen.

La coreògrafa no va ser l'única exalumna de l'Institut que va pujar a l'escenari ahir. També ho va fer el llicenciat en dramaturgia Jordi Oriol, de la companyia Indigest, que va interpretar el seu monòleg *La caiguda de l'H*, tot i que els constants jocs i fraseigs amb el

saxo de Jordi Santanach quasi el convertien en un duet. El text era una perversió shakespeariana al voltant dels dubtes i la creació. "L'etern retorn, un bucle infinit, una endevinalla sense sentit", recitava Oriol cercant la sortida d'un laberint retòric que posava el toc modern i juganer.

Faltava encara el gran moment de la nit. Jordi Savall sortia a escena acompanyat de Sílvia Bel. Ella, per recitar tres fragments de Shakespeare. Ell, amb la seva viola de gamba, per rescatar de la foscor temes de l'època del bard anglès: repertori cèltic del *Manchester Gamba Book*. És difícil imaginar un millor acompanyament per a textos que, a més, estaven molt ben triats. El Pròsper de *La tempesta* ("Al tro que du l'espant he donat flames i del roure massís, arbre de Júpiter, amb el seu propi llamp he fet estrelles"), l'oportú *Hamlet* ("Digueu el parlament tal com jo us l'he pronunciat, movent amb naturalitat la llengua; perquè si l'escriדasseu, com fan alguns companys vostres, m'agradarà tant com si diguéssiu els meus versos el pregoner") i el Puck d'*El somni d'una nit d'estiu* ("Ens ha dissimulat la tosca farsa el pas lent de la nit. Amics, al llit"). I això vam fer. —

